Číslo jednací: 12Co 187/2016 - 330

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Klášterky a soudců Mgr. Michaela Nipperta a Mgr. Aleny Jedličkové ve věci exekuce oprávněného: **Česká mincovna, a.s.**, se sídlem Jablonec nad Nisou, U Přehrady 3204/61, IČO: 28737016, zastoupený JUDr. Michaelou Šerou, advokátkou se sídlem Praha 1, Revoluční 1003/3, proti povinnému: **Pražská mincovna a.s.**, se sídlem Praha 1 - Staré Město, nám. Republiky 1090/5, IČO: 24143707, zastoupený JUDr. Ilonou Barošovou, advokátkou se sídlem Vsetín, Smetanova 970, k **vymožení nepeněžitého plnění**, k odvolání oprávněného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22.5.2015, č.j. 48 EXE 331/2012-272, 074 EX 01115/12,

t a k t o :

I. Usnesení soudu I. stupně **se** ve výroku o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky navzájem (II.) **m ě n í** tak, že se oprávněnému nepřiznává náhrada nákladů řízení.

II. Ve výroku o náhradě nákladů exekuce (II.) **se m ě n í** tak, že povinný je povinen zaplatit soudnímu exekutorovi Mgr. Davidu Konczovi náklady exekuce ve výši 7.865 Kč.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Shora označeným usnesením soud I. stupně výrokem I. zastavil exekuci nařízenou usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 16.2.2012, č.j. 48 EXE 331/2012-35,ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24.9.2012, č.j. 12 Co 188/2012-93. Dále výrokem II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Současně pod výrokem III. oprávněnému uložil, aby zaplatil soudnímu exekutorovi Mgr. Davidu Konczovi náklady exekuce ve výši 7.865 Kč.

Výrok o zastavení exekuce byl odůvodněn odkazem na ust. § 52 odst. 1 ex.řádu a § 268 odst. 1 písm. c) o.s.ř. s tím, že dne 19.5.2015 byl soudu doručen soudu návrh oprávněného na zastavení exekuce z důvodu, že exekuční titul zanikl v souladu s ust. § 77 odst. 1, písm. b) o.s.ř., a to v důsledku pravomocného zamítnutí žaloby oprávněného coby žalobce v části, jíž se domáhal, aby bylo povinnému (žalovanému) uloženo zdržet se užívání předmětné domény. Soud I. stupně z rozsudku Městského soudu v Praze ve věci samé ze dne 30.5.2013, č.j. 15 Cm 119/2011-382, zjistil, že žaloba o uložení povinnosti ve vztahu k oprávněnému (1. žalovanému - Pražská mincovna a.s., IČO: 24143707), aby se zdržel užívání domény „prazska-mincovna.cz“ a „prazskamincovna.cz “, zejména pro účely své propagace, byla zamítnuta, přičemž tento výrok byl potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 22.10.2014, č.j. 3 Cmo 476/2013-435. Soud I. stupně se nadále zabýval tím, zda výkon rozhodnutí nebyl nařízen bezdůvodně, přičemž přihlédl k námitkám povinného, že oprávněným držitelem domény www.prazska-mincovna.cz je a byla L. T., se sídlem xxx xxx, xxx, PSČ xxx, IČO: xxx, která jediná má právo libovolně manipulovat s doménovým jménem a doménou jako takovou, přičemž L. T. nebyla předběžným opatřením omezena v nakládání s doménou www.prazska-mincovna.cz, a to přesto, že to oprávněný navrhoval.

O náhradě nákladů řízení soud I. stupně rozhodl podle ust. § 52 odst. 1 ex.řádu ve spojení s ust. § 271 o.s.ř. přičemž zohlednil tu skutečnost, že vykonávané rozhodnutí bylo v průběhu exekučního řízení zrušeno, respektive se stalo neúčinným. Soud I. stupně tedy uzavřel, že nelze spravedlivě uložit žádnému z účastníků povinnost k náhradě nákladů řízení.

O náhradě nákladů exekuce bylo rozhodnuto podle ust. § 89 zákona ex.řádu s odůvodněním, že vykonávané usnesení o nařízení předběžného opatření v průběhu exekučního řízení pozbylo účinnosti zamítnutím žaloby oprávněného v předmětné věci, a proto povinnému nelze spravedlivě uložit povinnost k úhradě nákladů exekuce za situace, kdy vykonávané předběžné opatření v průběhu exekučního řízení pozbylo účinnosti. Soud I. stupně dále vycházel z názoru, že povinný vymáhanou povinnost splnil, což bylo prokázáno předloženým notářským zápisem sepsaným dne 19.3.2013 pod sp.zn. NZ 20/11, N 23/2011 JUDr. Danou Menclerovou, notářkou ve Vsetíně a že oprávněný v průběhu exekučního řízení neprokázal, že povinný vykonávanou povinnost porušoval a že tedy byl návrh na nařízení exekuce podán důvodně. K tomu soudu I. stupně dodal, že v dané věci byly dány podmínky pro zastavení exekuce podle ust. § 268 odst. 1, písm. b) a g) o.s.ř. Soud I. stupně tak uložil povinnost uhradit náklady exekuce oprávněnému.

Proti tomuto rozhodnutí, ale jen proti výrokům II. a III., podal odvolání oprávněný, ve kterém namítal, že exekuce měla být správně zastavena podle ust. § 268 odst. 1 písm. b) o.s.ř. a nikoli, jak dovozoval soud I. stupně, podle ust. § 268 odst. 1 písm. c), respektive písm. g) o.s.ř., neboť zánik exekučního titulu nastal ještě před doručením jeho návrhu na zastavení exekuce. Dále namítl, že exekuce byla nařízena po právu a důvodně, neboť povinnému byla uložena vykonatelným titulem povinnost, kterou neplnil, přičemž na existenci vykonávané povinnosti v rozhodné době nemohla nic změnit skutečnost, že rozhodnutí o předběžném opatření posléze zaniklo. V této souvislosti poukázal na to, že soud I. stupně při svém rozhodování vycházel pouze z důkazů povinného a nevzal v úvahu důkazy předložené oprávněným. K tomu doplnil, že pokud soud I. stupně chtěl posuzovat důvodnost nařízení exekuce, i když jen v souvislosti s rozhodováním o nákladech, měl řádně dokončit dokazování

a účastníky odpovídajícím způsobme poučit. Namítl rovněž, že soud I. stupně pro účely každého z dílčích rozhodnutí použil jiný důvod. Navrhl tedy, aby bylo napadené rozhodnutí změněno tak, aby povinnost k náhradě nákladů exekučního řízení a nákladů exekuce vzniklých soudnímu exekutorovi byly uloženy povinnému.

Povinný se k odvolání nevyjádřil.

Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání všechny vzájemně spojené a závislé nákladové výroky, včetně řízení, které mu předcházelo, podle ust. § 212 a § 212a odst. 1, 5, 6 a § 214 odst. 2 písm. e) o.s.ř., aniž by nařídil jednání.

Předně je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že v daném případě exekuční titul – předběžné opatření nařízení usnesením Městského soudu v Praze ze dne 21.12.2011, č.j. 15 Cm 119/2011-29, zaniklo podle ust. § 77 odst. 1 písm. b) o.s.ř., neboť rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30.5.2013, č.j. 15 Cm 119/2011-382, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 22.10.2014, č.j. 3 Cmo 476/2013-435, nebylo ve věci samé vyhověno, byly dány podmínky pro zastavení exekuce podle ust. § 52 odst. 1 ex.řádu a § 268 odst. 1 písm. b) o.s.ř. Od této skutečnosti se pak musely odvíjet úvahy soudu při rozhodování o nákladech exekučního řízení ve vztahu mezi účastníky navzájem a ve vztahu k nákladům exekuce vzniklým soudnímu exekutorovi.

V daném případě pak odvolací soud vycházel z judikatury Ústavního soudu, která se týká interpretace § 89 ex.řádu, podle které povinnost k náhradě nákladů má být uložena v závislosti na tom, z jakého důvodu k zastavení exekuce došlo. Přitom platí, že oprávněný nese náklady řízení a náklady exekuce, pokud se dopustil procesního zavinění, které lze zvažovat tam, kde nezachoval při podání návrhu na exekuci nebo při jejím provádění potřebnou míru pečlivosti. V této souvislosti lze odkázat například na rozhodnutí Ústavního soudu ČR, a to nálezy ze dne 31.8.2004, sp.zn. II. ÚS 150/04, a ze dne 29.06.2005, sp.zn. III. ÚS 118/05, a zejména na stanovisko Pléna Ústavního soudu ze dne 12.9.2006, Pl. ÚS-st. 23/06, kdy Ústavní soud uzavřel, že při rozhodování o náhradě nákladů exekučního řízení při zastavení exekuce (§ 89 exekučního řádu, § 271 o.s.ř.), a to včetně rozhodování o náhradě nákladů exekuce, je východiskem určení a hodnocení důvodů, pro něž k zastavení exekuce došlo; výjimkou je situace, kdy oprávněný nedbal požadavku náležité opatrnosti a uvážlivosti a návrh na nařízení exekuce podal, ačkoli mu byly k dispozici poznatky, z nichž se dal takový výsledek předvídat; lze-li mu přičítat takovou účast na zastavení exekuce, nic nebrání (§ 89 exekučního řádu, § 271 o.s.ř.), aby byla oprávněnému uložena povinnost nejen k náhradě nákladů povinného, nýbrž i nákladů exekuce ve prospěch soudního exekutora.

Současně vzal odvolací soud v úvahu závěry uvedené v usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 4.8.2015, sp.zn. 26 Cdo 4287/2014, které je dostupné na http://www.nsoud.cz, podle kterého na úhradu nákladů exekuce při jejím zastavení se použije § 89 ex.řádu ve spojení s kritérii obsaženými v § 271 o.s.ř., přičemž na oprávněného by povinnost k náhradě nákladů exekuce měla být přenášena pouze ve výjimečných případech, kdy oprávněný podal návrh na nařízení exekuce, ačkoli byl seznámen s poznatky, z nichž se dal předvídat neúspěch takové exekuce, a nedostál tak požadavku náležité opatrnosti a uvážlivosti; nestane-li se tak,

nelze spravedlivě požadovat náhradu těchto nákladů od oprávněného, který tuto situaci nezavinil; povinnost hradit náklady takto neúspěšné exekuce pak nastává na straně povinného, který byl v době nařízení exekuce zavázán ke splnění povinnosti uložené mu pravomocným a vykonatelným exekučním titulem a na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že exekuční titul byl později rozhodnutím soudu zrušen.

V návaznosti na výše uvedené právní názory pak odvolací soud z obsahu spisu nezjistil, že by oprávněný jakkoliv procesně zavinil, že řízení muselo být zastaveno, tedy že by nedbal požadavku náležité opatrnosti a uvážlivosti a návrh na nařízení exekuce podal, ačkoli mu byly k dispozici poznatky, z nichž se dal takový výsledek předvídat. Odvolací soud tedy dospěl k závěru, že oprávněnému nelze přičítat zavinění za zastavení exekuce, a proto jej nelze ani zavazovat, aby nesl náklady exekuce.

Odvolací soud však na druhou stranu v daném případě nemohl přehlédnout podstatnou okolnost, že ve věci samé, tedy v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 15 Cm 119/2011 bylo prokázáno, že držitelem domény „prazska-mincovna.cz“ byla L. T. se sídlem ve xxx, xxx xxx, IČO: xxx, a nikoli povinný. Podle názoru odvolacího soudu tak bylo možné dovodit, že povinný nemohl porušovat povinnost uloženou mu exekučním titulem, tedy zdržet se užívání domény „prazska-mincovna.cz“, a proto by v tomto případě nebylo spravedlivé, aby ve vztahu mezi účastníky navzájem byl zavázán k úhradě nákladů řízení povinný.

V návaznosti na výše uvedené okolnosti případu odvolací soud uzavřel, že o náhradě nákladů řízení v řízení před I. stupněm, respektive před exekutorem, bylo třeba rozhodnout podle ust. § 52 odst. 1 ex.řádu ve spojení s ust. § 254 odst. 1 a § 150 o.s.ř., neboť zde byly dány důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání náhrady nákladů řízení oprávněnému, přičemž takové rozhodnutí se zásadně nedotkne majetkových poměrů oprávněného.

Z výše uvedených důvodů s přihlédnutím k tomu, že nebyly dány podmínky ani pro potvrzení, ani pro zrušení napadeného rozhodnutí, odvolací soud podle ust. § 167 odst. 2 ve spojení s ust. § 220 odst. 1 písm. a) za použití ust. § 221a o.s.ř. výrok II. napadeného usnesení změnil tak, že oprávněnému nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Pokud se týká nákladů exekuce ve vztahu k soudnímu exekutorovi, odvolací soud vázán výše uvedenými právními závěry uzavřel, že povinnost zaplatit náklady exekutora sestávající z odměny a hotových výdajů (§ 87 ex.řádu) stíhala povinného, přičemž v tomto ohledu nebyly shledány podmínky pro použití ust. § 150 o.s.ř.

O náhradě nákladů exekuce tedy bylo rozhodnuto podle ust. § 87 odst. 1 a ust. § 90 odst. 1 ex.řádu ve spojení s vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 330/2001 Sb. ve znění vyhl.č. 291/2006 Sb. Exekutorovi byla přiznána odměna ve výši 3.000 Kč podle ust. § 11 odst. 3 cit.vyhl., neboť zrušením rozhodnutí o nařízení exekuce zaniklo i pověření exekutora k provedení exekuce. Na odměnu by exekutor neměl právo pouze v případě, že by zánik pověření zavinil sám exekutor (ust. § 11 odst. 5 cit.vyhl.). Exekutorovi dále náležela

v souladu s ust. § 13 odst. 1 cit.vyhl. paušální náhrada hotových výdajů ve výši 3.500 Kč. S připočtením 21% sazby daně z přidané hodnoty ve výši 1.365 Kč pak náklady exekutora činily celkem 7.865 Kč.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 52 odst. 1 a § 87 odst. 2, 3 exekučního řádu ve spojení s ust. § 254 odst. 1, § 224 odst. 1, 2 a § 142 odst. 2 o.s.ř., neboť ani žádný z účastníků neměl v odvolacím řízení převážný úspěch.

Výrok I. o zastavení exekuce zůstal odvoláním nedotčen (§ 206 odst. 3 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **l z e** podat dovolání za podmínek stanovených v § 237 a násl. o.s.ř., a to do dvou měsíců od doručení tohoto usnesení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 1.

V Praze dne 20. května 2016

JUDr. Jan K l á š t e r k a v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. D. H., DiS.